

KALEMDEN BİR DELİ AKIYOR ...

Yurdağül MEHMEDOĞLU

Öyle iman içindeydiler ki içlerinden bazıları çabucak sunak kaplarını aldılar. Mabedin güney doğu kapısına yöneldiler: Duvar sunak kabıyla kendine yönelenleri görünce açıldı ve arkalarından kapandı. Onlar orada ebedi kalacaklardır...'

Bir İstanbul Efsanesi

Duvarlara kaynamış ölümler için...

Cennette bir grup insan. Yaran, dostan, muhibban başka cennette uyanmış. Sunağın arkasında azizler. Doğulu leke, mecdiye kumaşında, sahibinin bildiği bir nakış kuşu oluyor. Düğümü zamanın, düğümlerime denk geliyor. Sökemiyorum. Ölümler kapıları içeriden sürgülüyor. Yedi kapıdan toplanmış tuzları sürüyorum kilitlere. Nafile, açılmıyor efsaneler, sihrin kanunları ile. Hadise bin yıldır böyle. Bin yıldır dilde böyle. Belki de biraz önce öldü ölüm içeride.

Kalemde bulanık bir nehir akıyor, tutunamıyorum. Yol sarhoşuyken, bir delinin hayreti ellerime bulaşıyor. Alüvyonunda ne arıyorum esrik ırmağın, bilmiyorum. Üzerime başıma, içime dışıma bir kanonun tortusu çöreklenmiş, temizleyemiyor, ufalayamıyorum. Zincirinden boşanmış, kalemde bir deli akıyor, yakalayamıyorum. Kavrasam, sağrısının orta yerinden... Yapamıyorum.

Akışın sahiciliğine şahadet etmiş bir yürek. Nasıl dönmeli, adı İrem de olsa bağlardan, başka cennetteyken aşık, hayran? Ne yapmalı şimdi, nasıl ikna olup şaraba sahici demeli, süt ırmağına kanabilmeli. Başka cennette esrik kadınlar diyor. Hükmetmeyen hükümdar öbür yerde. Kalemde akan deli orada. Gözlerimize tutuklu mavi erguvan ve bildiğim bütün hakikatlerin imkânsızından öte ne varsa öteki mekânda. Mümkün burada kalmış. Ne yapmalı şimdi, fâni olup, nasıl bal ırmağına tevekkül etmeli.

Felçilerin çizdiği hatlara yakışan kadınlar kumların arasında. Uyuyakalmış düşman düşünde. Gevşeyen karatuz kayaları. Ah, dağılıverecek mezarlar! Ölümler hokkaya doluyor. Parmak uçlarıma mumlanmış, kırışık yüzler takılıyor. Beyler gibi

köpürse, çarlar gibi sussa, ya bir ozan gibi koşma söyleyiverse gövermiş simalar. Ey Çalab, bu oyun delinin ne işine yarıyor? Duyamıyorum. Kabiliyetlerim içinde bir simya daha köreliyor. Körler çizmiş kadınları. Kadınların gözü yok, onlar, ‘şu anda, biri olan biri’ olamıyor.

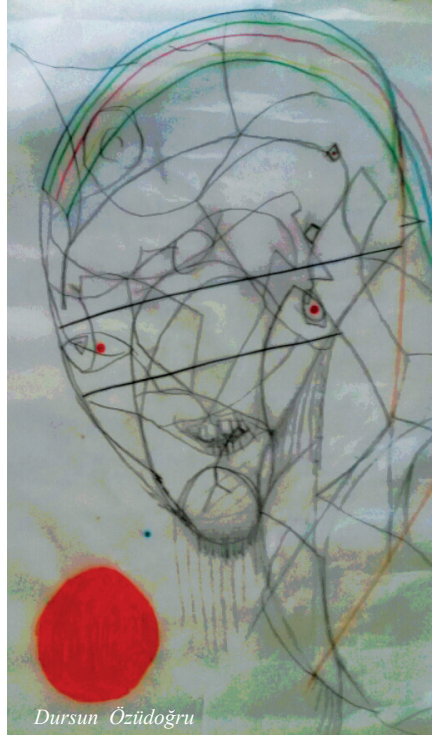
İçi oyulmuş sıvaların altında, altın iki iskelet, gülümsemek gibi parlıyor. Kemikler, kelimeleri ilk defa kuranın yaptığı gibi, yeniden kurulmayı bekliyor. Yine de çürüyor beden, neden? Kehanete gerek yok ‘başka şehirde, siz ikiniz, kızıl bir câm içinde öleceksiniz! Hızlı olanı seçeceksiniz tarihten.’ Ebediyet adımlarımı hızlandırıyor, gelecek böyle böyle önüme geçiyor. İki kişi çabucak sunak kaplarına koşuyor. Ben acele edemiyorum, neden?

Karakum saatleri, hazları ve gönülleri kalbinden mi bölmüş ne? Hevesleriyle, ciltleri ayırmış kefenler. Mutsuzluklarına dokunulamayan cesetler, hâkî karanlıkları soluyor. Bilgiğe gerek yok, siz de bilirsiniz; ikisinden hangisi önce gitse öte yere, dişi bir keder, ya da erkek bir rüzigâr, düşlerinin aniden belirmesini umması çok tehlikelidir. Şimdi, arz edebildim mi efendim? Onlar, aralıkta, düşlerinde. Eyvah, biz aynı anda uyanamayacağız ve bakamayacağız birbirimizin gözlerine!

Kalemde bir deli, ‘korunmuş levha’nın sahibine yalvarıyor. Mahzun elleri İstanbul oluyor. Asitane, kilitli zıvanalara, hâlâ ihtiyaçlarını mı söylüyor? Kalam niçin bedene dönmüyor? Yoksa, giderken değilse de, dönerken hata mı işlediler, boylarınca, kanlı sütunların içlerinde. Özlü sözleri yazamıyorum. Zaten hiç gerek yok kâhin birine; ‘yöneldiğin yöne dikkat! İçerden demirlenen kapıları da oymayı öğren yeri geldiğinde.’

Kalemin serserisine bırakmıyor, kendine ait olanı hemencecik alıyor, düşleri küflenmiş bu diyor. Demek ki hâlâ, keyfince uyanamayacak deliler var. Baksana, benim gecemde parlamıyor yıldızlar. Gözleri taş ağızlarla boyuyorlar. Onlar orada ebedî susacaklar. Konuşarak ölüyor kalemde ağan deli. Susturamıyorum. Susması da söylemesi de aynı yasaya bağlı. İmkânı yok, ayıramıyorum.

Duvarde bir grup insan. Çağını bekliyor, zamanını inanmanın yeniden. Beddua etmeden, hınçlanmadan, öfkelenmeden, ve tutkularına değmeden. Bir yol, bir

Dursun Özudođru

kurtuluş muhakkak olmalı destanın içinde, bilemesem de destanın kahramanı neyin içinde? Bu âlem serapa hayalse ve rüya görüyorsam bir gecede, aslın gölgesiyse bu âlem ve yine de rüyayı görüyorsam gecede ve geceyi görüyorsam rüyada yine. Hayal bu devran ve geçici ölümler taşlardaysa ve katılmış bedenlerden ölüm moru ayan beyan görülüyor ve ölümler seçilemiyorsa...

Nasıl ilerlemeli, altlarından canlar akan camın döşünde. Duvar burada, kapı burada ve nehirlerin tekmil sesleri. Ne gitsen, ne gitmesen, hem gitsen, hem gitmesen mevt bozu bir dehlize cenneti nasıl ihbar etmeli? Ebedî düş göremiyorlar. Kararmış kelamı kapıp çıkaramıyorum, beden olmadan önce sözü, ah! Ezeli bir düşü yoramıyorum. Sözler karaca bir taşın sırtına pek ağır. Vaad edileni anlatamıyor kakılmış hatayilere hizalanmış yazılar. Metinler, tonozların içine, kelimeler ölümle kaynamış; söksem, sökün eden ölüm mü, ölü mü olacak bilemiyorum. Satırlarla, mürekkebin delisi, benim bu bedende ne işim var? Neyi kastediyor yanık göğsümle şifreyi davet eden esrar? Yatmazdan önce dilediğin ay bahçesi mi, yoksa, işareti gösteren aziz mi oluyor şimdi bu çorak duvar?

Bir deli, hikmete yataklık ediyor, kalemde yağın bir deli. Öyle inanç içindeyim ki deliye, bir de *'Onlar orada kalıcıdırlar'* in hükmüne. Ve 'beni gamdan azad edecek yok' diyen keman sesli güzele. Tuza inansa, ya da ne bileyim, telkâriye, dantele, veya gül köküne, ağlasa, çok bağlansa, yine de kayaları seçer mi uzanmak için günahkâr? Düşlerinin bu mezatta ne işi var? Muazzez mevtalar. Onlar orada bir düşününün sunmaya kıyamadığı tek sahici düşünüyü bekliyorlar. Onlar sunak taşında ebedî kalıcıdırlar.

Duvarde bir güruh adam. Karaltılar, kayaları öremiyor. Ölümler gölgede gözükmüyor. Mabet tekrar mabet olana kadar. İnananlar inana, iman taşların bağrından fişkırana kadar. Çıkınca, sazendeyi, hanendeyi bulana, bir kelam kendi bedenini yapana... Bir dişi duvar doğurana, taştan bir ıslaklık, ıslaklıktan bir ırmak taşana kadar... Çağlar derzlerin arasından geçiyor, ölümler nemli zamanları tutamıyor. Kuru olmuş bilekleri, onlar güney kapısını çalamıyor. Ne yapsam nafîle.

Kalemde bulanık bir deli akıyor. Cezbe sarısında, aşıkâr, ayan beyan...

Ne yapmalı şimdi, *'onlar orada ebedî kalıcıdırlar'*.